

Jiří Černý

Daniela

pointa

Daniela

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Jiří Černý

Daniela – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jiří Černý

Damoklas

Daniela udělala poslední tempa v bazénu, vklouzla do hebkého bílého županu, namíchala si drink a pohodlně se usadila na lehátku. Bazén začínal v budově, ale větší částí pokračoval v zahradě, která byla její chloubou. Ačkoli byl teprve duben, bylo slunečné počasí a jarní paprsky příjemně hřály přes zatažený kryt bazénu. Měla ten dům moc ráda, ostatně si jej sama z velké části navrhla. Místnosti byly prostorné, ale útulné a plné světla. Vedle bazénu byla zimní zahrada propojená s kuchyní. Spolu s venkovní zahradou bylo toto vše jejím královstvím.

Voda byla jejím živlem a milovala ji ve všech formách. Plavala téměř každý den, lhostejno zda v bazénu, v rybníce či jezeru. A samozřejmě moře, se vším, co k němu patří: zlatavé pláže, osvěžující vánek, konejšivé šumění vln... Nejraději měla Řecko, bílé a modré, s krásnými kapličkami, malebnými městečky a vlídnými domorodci. Země slunce, klidu a pohody. Při podzimních plískanicích nebo zimní inverzi si pouštěla jeden ze svých nejmilejších filmů, *Mama Mia*. Přenesla se na sluncem zalité řecké pobřeží, užívala si skvělé výkony svých hereckých idolů a nesmrtelné melodie geniálních švédských hudebníků. Toto spojení pro ni mělo až pohádkové kouzlo a spolehlivě dokázalo zahnat její chmury z nedostatku slunečního svitu.

Jakkoli však milovala slunce, teplo a moře, zůstávala skalní patriotkou a nikdy by nedokázala natrvalo opustit českou kotlinu. Navštívila spoustu krásných míst a nádherných památek na několika kontinentech. Pokud Austrálie přežije apokalyptické požáry, chtěla by navštívit ji a zejména Nový Zéland. Ale vždycky se ráda vracela domů. Nikdy ji nepřestávalo udivovat, kolik půvabu, rozmanitosti a krásy se stvořiteli podařilo vměstnat do tak malé země. Nádherná Šumava s voňavými loukami a lesy plnými hub, České středohoří plné půvabných sopečných kopců, malebné Jizerky a Krkonoše, jedinečné pískovcové skály, něžná Haná, pohádko-

vý Kras, úchvatná jižní Morava plná barev a vína. A v neposlední řadě její jižní Čechy s perlami Třeboní a Českým Krumlovem. Řeky a rybníky, hory i úrodné nížiny, hrady a zámky a nespočet kulturních památek. Tohle by nevyměnila za nic na světě.

Měla ráda vodu i v pevném skupenství. Jak krásná byla zasněžená česká krajina! Měla dosud schovanou krabici se starými černobílými vánočními pohlednicemi, které jí připomínaly dětství. Pole i louky přikryté panensky bílou sněhovou pokrývkou, stromy ozdobené cukrovou polevou. Zimní slunce třpytící se v milionech krystalků sněhu, jako by krajina byla osázena diamanty. Těšila se na odpolední bruslení, na vlka a ovečky, kdy si přála, aby ji chytil ten správný vlk, v pruhovaném svetru a s červenými tvářemi. Ne aby ji jen plácl, ale aby ji při jejím úhybném manévru musel obejmout... Těšila se také na konec bruslení, kdy už byla tma a zavěšená světla nad kluzištěm vytvářela na ledové ploše ohraničené kruhy. Kluziště bylo v tu dobu většinou téměř prázdné a ona krasobruslila za tónů tradiční Večerky po ledě, kopírovala kruhy, dělala holubičky a zkoušela piruetu. Spoustu legrace i napětí zažívali při sáňkování, ze zničených bruslí vyráběli boby, na kterých sjížděli kopec polévaný vodou. Na hory tehdy ještě nejezdila. Na lyžařském výcviku v sedmé třídě její idol v pruhovaném svetru sice vyhrál soutěž o nejlepší masku v rámci karnevalu, ale s lyžemi si neporozuměl, zatímco Daniela, ač na nich stála poprvé, skončila v prvním družstvu.

Jako dospělá si hory zamilovala. Měla stejně ráda sjezdovky jako běžky. Ale s nemenší radostí se vydala na pěší túru, kdy se mohla dosyta kochat krásnými scenériemi. A když se pak po náročném výšlapu posadila ke krbu se skleničkou čaje s rumem, punče nebo svařeného vína, poslouchala praskání polen a kvílení meluzíny v komíně, teplo vnější i vnitřní se mísilo s únavou a zároveň vytvářelo pocit pohody a bezpečí.

Podobný pocit měla právě nyní. Aby vyhnala z mysli rozčilení, hněv a zmatek, dala si o hodně víc bazénů, než běžně dělávala. Teplé sluneční paprsky, měkký froté župan, vzpomínky na dětství

a téměř vypitý drink ji ukolébaly do stavu příjemného polospánku. Daniela vstala, namíchala si nový gin fizz a chtěla se vrátit ke svým vzpomínkám, když její muž ve druhém polohovacím křesle zachrápal. V tu chvíli se Daniele vrátily všechny předešlé nepříjemné pocity. Pocit pohody a příjemné únavy byl náhle pryč a vrátila se hořkost a bezmocný vztek.

2.

Daniela měla krásné dětství. Měla milující, chápavé a vstřícné rodiče a o tři roky mladší sestru. Vyrůstala na malém městě obklopeném lesy, které milovala nadevše. Od malička se projevovalo její všestranné umělecké nadání. Krásně zpívala a recitovala, měla vytříbený mluvený projev, hrála ve školní divadelní hře. Navíc byla krásné dítě s neodolatelným úsměvem, který dokázal vykompenzovat případné drobné nezdary. Těch ovšem nebylo mnoho, s učením neměla problémy. Učitelé ji měli rádi pro její mírnou, nekonfliktní povahu a ochotu kdykoli pomoci. Byla vnímavá a empatická, nikdy neměla nouzi o kamarádky. Nebyla ani klasický šprt, měla smysl pro humor i pro drobné lumpárny, takže ji měli rádi i kluci. Až když dospívala, začali se chovat trochu odtazitě, čemuž nerozuměla. Nejvíc ji rozčiloval ten v pruhovaném svetru. Znali se od jeslí, kamarádi na život a na smrt. Postupně jí přišlo, že by to mohlo být něco víc. Nemohla si nevšimnout jeho obdivných pohledů, které na ni upíral, když si byl jistý, že jej nevidí. Když chtěla jeho pohled opětovat, rychle uhnul a pro jistotu se i vzdálil. Připisovala to jeho nezralosti, pubertě, nesmělosti, čekala, až dospěje, zmužní, až ji osloví. Těšila se na jeho objetí, na první sladký polibek. Skončila školní docházka, jejich cesty se rozdělily a už se nedozvěděla, jak líbá. Snad měla přerušit čekání a udělat vstřícný krok, možná mohl mít její život jiný směr. Možná mohla poznat pravou lásku, romantickou, něžnou. Ale byl tenkrát tak nevyzrálý...

Jak se blížil konec školy, přišlo dilema, co dál. Měla ráda lidi a podvědomě přemýšlela o činnosti, kterou by jim mohla pomáhat. Nemohla se rozhodnout, zda jít na zdrávku a stát se sestřičkou, nebo na peďák a zvolit vzdělávání dětí. Protože si nedokázala vybrat, šla nakonec na gympl. Tam se utvrdila v poznání, že technické obory nejsou pro ni. Zato několik jejích slohových prací získalo ocenění v různých soutěžích. Byla sólistkou školního sboru, stále více se prosazovala v ochotnickém souboru. Dostala nabídku na místo zpěvačky v místní popové kapele, jejíž věhlas dávno přerostl hranice kraje. Jak se blížila maturita, narůstalo nové dilema: Co dál? Zpěv, herectví? Mohla zvolit i sportovní kariéru. Hrála výborně volejbal, dostaly se až do první dorostenecké ligy, kde po velkém boji obsadily smolně třetí místo. Dostala nabídku na profesionální smlouvu od ligového ženského týmu. Nemohla se rozhodnout, všechny varianty jí připadaly stejně lákavé, všechny činnosti ji bavily a naplňovaly. Jelikož nedokázala upřednostnit žádnou z nich, rozhodla se nakonec pro úplně jinou: podala si přihlášku na vysokou, na fakultu žurnalistiky. Tím se uzavřela jedna velká kapitola jejího života. Tento akt také znamenal obrovské změny v jejím životě. Opustila rodné městečko, skončila se zpěvem, ochotnickým divadlem i volejbalem. Nastal čas dospělosti.

3.

Praha ji naprosto uchvátila. Navštívila ji mnohokrát s rodiči, byli zde i se školou, měla pocit, že ji zná. Ale až během studia, kdy měla víc času, začala tuto perlu mezi světovými městy poznávat zevrubně. Kouzelná zákoutí a křivolaké uličky Starého Města, nenápadné průchody, pasáže, tajemné reliéfy, starobylé erby. Velebné katedrály, kostely s nádhernými oltáři, řezbami a sochami, desítky věží, zvonů, krásné zahrady, synagogy, balustrády. Ukázky světového umění na každém kroku. Citlivé propojení různých slo-

hů, vytvářející nádhernou kompozici. Daniela se snažila vyhradit si každý den čas na procházku městem. Cíleně se vyhýbala místům zamořeným turisty. Ostatně Karlův most, orloj, Loretu i Petřín znala velmi dobře. Tolik krásných míst však bylo ještě neobjevených. Žádná z pražských pamětihodností se jí však nikdy neokouká. Když seděla u Čertovky, upíjela malou plzeň, obdivovala tolik zprofanované panorama Hradčan a v uších jí zněly sladké tóny Smetanovy Vltavy, byla nesmírně hrdá na svůj původ, na své předky, na své město i zemi.

Ačkoli ze začátku měla obavy, zda se rozhodla správně, ty se během prvních měsíců studia rozplynuly. Uvědomila si, že zpěv, láska k umění i ke sportu ji budou doprovázet celý život. Žurnalistika ji však začala naplňovat od prvního okamžiku. Při pražských zastaveníčkách v sobě objevila vlohy k poezii. Začala neformálně spolupracovat s několika redakcemi a nakladatelstvími. Tvořila napříč žánry. Ve třetím ročníku jí vyšla knížka pro děti, několik básní a dva hudební texty. Nepravidelně jí vycházely různé glosy či zamyšlení v novinách a časopisech. Nyní právě řešila dilema, zda přijmout spolupráci na filmovém scénáři. Studium zvládala na výbornou, Praha ji nepřestávala udivovat svou krásou a rozmanitostí a díky honorářům byla i finančně zajištěná a soběstačná. Jen osobní život byl takový tristní. Měla všechno, co dělá ženu krásnou a přitažlivou: nádhernou, štíhlou sportovní postavu, plná ňadra, souměrné rysy, krásné bílé zuby, nádherný úsměv. Přesto, nebo právě proto se jí zdálo, že se jí přitažliví muži vyhýbají, či že se ostýchají. Na druhou stranu byla časově dost vytížená a minimálně navštěvovala taneční zábavy, kluby či bary, kde se lidé nezřídka seznamují. Na víkendy a mezi semestry jezdila většinou domů. Praha byla krásná, ale chyběly jí procházky po lese, houbaření, posezení u táboráku s kytarou a zpěvem. Přesvědčovala sama sebe, že není kam spěchat. Že na ni zřejmě čeká osudová láska na celý život a na pár týdnech tudíž nesejde. A pak potkala Mirka...

Tedy vlastně on potkal ji. Na první pohled ji ničím nezaujal. Ani na druhý. Nebyl ošklivý, ale ani jí nepřipadal nějak hezký. Žádné výrazné rysy, spíš takový tuctový typ. Zrovna dokončoval studium na technice. Neměli vůbec nic společného. Mirek byl technický typ s matematickým myšlením. O umění věděl jen to, že existuje. Nesnášel balet, operu a poezii, v divadle byl naposledy se školou. Nejčastějším tématem jeho hovorů byly technické novinky, auta a motory všeho druhu a fotbalová Sparta. Jeho přitažlivost pro Danielu by se dala vyjádřit záporným číslem. Několikrát jej odmítla, nebo jej odbyla. Několikrát se dala zapřít, několikrát se mu vyhnula. Byl však nesmírně vytrvalý a houževnatý. A rozhodně nebyl hloupý. Po čase změnil taktiku a definitivně zlomil její odpor před jejími narozeninami. Čekal na ni s kyticí rudých růží a dvěma vstupenkami do divadla. Byly sice na muzikál, ale i tak si byla vědoma, že to pro něho musela být oběť. Proto svolila, že s ním půjde. Muzikál byl nádherný a místy velice dojemný. Na jeho atmosféru pak navázala procházka krásně osvětlenou večerní Prahou a sedmička vína na nábřeží u stolečku v pařížském stylu pod nádhernou noční oblohou. První polibek, první sex.

Za týden ji požádal o ruku a žádost podpořil dvěma poukazy na týdenní pobyt v Bulharsku. Zlaté Písky, vlakem. Nějak v té chvíli neměla vůli vzdorovat. Jen odložila svatební obřad až po ukončení studia.

Za čtrnáct dní ho vzala domů představit rodičům. Přijali ho laskavě a vlídně, jako člena rodiny. Bez poznámek, náznaků či udivených pohledů. Jen hubatá sestra se Daniely zeptala s nelíčeným údivem, jestli si je opravdu jistá a jestli to s tím sňatkem myslí vážně.

Tak začal její vztah na celý život. V dobrém i ve zlém, ve zdraví i v nemoci...

Po promoci proběhla svatba. I zde musela Daniela slevit ze svých romantických představ, ale už na to byla připravená. Byli s Mirkem tak rozdílní, jak jen to bylo možné. Jejich první společná návštěva divadla byla zároveň tou poslední, kde se Mirkovi podařilo neusnout. Daniela zase odmítala nechat si trhat bubínky ve spartánském kotli a snášet polévání pivem. Takže když se konal „festival fotbalu na Letné“, šla Daniela na vernisáž, výstavu nebo koncert. Některé z koncertů populární hudby absolvovali společně.

Sex měl s romantikou také pramálo společného. Byla to víceméně živočišná záležitost, při které se Mirek soustředil výlučně sám na sebe. Alespoň se pak neptal, jaký byl pašák. Daniela často přemýšlela, jaké asi budou mít děti a po kom zdědí geny. Milovala děti a na mateřství se těšila, ale měla trochu obavy, zda by případně psychicky zvládla pět spartánů. Mateřství však stále nepřicházelo, ačkoli spolu spali několikrát týdně. Daniela se sexu nevyhýbala, přinášel jí potěšení. Jen s Mirkem si jej moc neužila. Při jedné večerní debatě nadhodila, zda by neměli navštívit odborníka, ale Mirek ji rázně odbyl, že si příroda poradí. Nakonec šla na vyšetření sama. Dozvěděla se, že je v naprostém pořádku, což znamenalo, že Mirek je nejspíš neplodný. Vědomí, že toto poznání znamená, že nikdy nebude matkou, jí otrásl. Chvíli si pohrávala s myšlenkou, zda ho nemá opustit a vydat se hledat více lásky a souznění. Brzy ovšem tuto myšlenku zahнала: V dobrém i zlém...

Přes všechny rozdíly a nedostatky měla s Mirkem příjemný život. Byl velice pracovitý, spolehlivý a čestný. Jak si Daniela všimla, byl na ni i patřičně hrdý a rád se s ní chlubil.

Daniela po promoci nastoupila do redakce populárního časopisu, ale brzy zjistila, že to není její šálek čaje. V redakci byl věčný mumraj, hluk, křik a spěch. Nemohla se pořádně soustředit na psaní a navíc jí šlo na nervy věčné tlachání kolegyň. Nakonec dala výpověď a zůstala na volné noze. Začala psát román, vyšla jí další knížka

pro děti. Přesto na tom nebyla finančně úplně nejlíp. V tom se zase projevila Mirkova výborná povaha. Žádné výčitky, žádné vzdechy. Naopak ji morálně podporoval, aniž by to dopředu avizoval, převzal úhradu většiny poplatků, platil nákupy. Situace se změnila ze dne na den. Daniela odevzdala román, který byl přijat a odsouhlaseno jeho vydání. V ten samý den dostala honorář za scénář a lukrativní nabídku na práci v reklamní agentuře. Nastaly dny hojnosti.

V tu dobu už měli zakoupenou parcelu na pečlivě vyhlédnutém místě v klidné části města. Společně probrali své představy, které pak Mirek se svým bývalým spolužákem, nyní architektem, zahrnovali do projektu domu. V té době byl Mirek naprosto neúnavný, a když začala stavba, své úsilí ještě zvýšil. Dokonce vynechal dva domácí zápasy Sparty, což bylo do té doby něco nemyslitelného. Výsledek byl naprosto senzační a Daniela byla domem nadšená. Mohla si zaplavat, kdykoli se jí zachtělo. Zahrada byla její chloubou, v zimní zahradě měla všemožné čerstvé bylinky. Vaření bylo další její vášní.

Mirek si ji naoko dobíral, že vaří jako muž: žádné recepty, žádné odměřování. Hodně improvizace, invence a nápadů. Ale také prohlásil, že vaří lépe než jeho matka. A to bylo velké uznání.

Práci měla Daniela skvělou. Povedlo se jí několik reklamních kampaní pro známé firmy, což velice pozvedlo kredit jejich společnosti a jí samotné zajistilo kromě královského platu i velká privilegia. Hodně pracovala z domu, což jí vyhovovalo. Ve firmě probrali strategii, rozdělili úkoly a v klidu jejich báječného domu tvořila.

Mirek neustále něco kutil či vylepšoval. Na zahradě vzniklo příjemné zákoutí s posezením pod pergolou, krb, gril, udírna... Každou chvíli se přišel pochlubit nějakým zlepšovákem. Jezdil s Danielou na nákupy (přece se s tím nebudeš dřít), ale podezírala ho, že mu dělají dobře obdivné pohledy mužů, kterými ji více či méně okatě svlékali. Často zval také jejich známé k posezení na zahradě. Dmul se pak pýchou nad pochvalnými slovy na Danieliny chuťovky, s uspokojením sledoval, jak nenuceně a vtipně baví

hosty, jak jsou ohromeni jejím krásným zpěvem. Samozřejmě se chlubil i svými vynálezy a zlepšováky. Jeho uspokojení po odchodu návštěvy bylo nepřehlédnutelné.

Přece jen však Daniele něco ke štěstí chybělo. Myslela si, že se smířila s faktem, že nebude matkou. Ovšem dnem svých pětatřicátých narozenin jako by její biologické hodiny někdo natáhl a uvedl do chodu. Chtěla to téma znovu s Mirkem otevřít, ale pořád se to nějak nedařilo. Daniela se přistihla, že zničehonic bývá podrážděná. Opět si začala všímat jeho nedostatků. Pořád stejné dárky: kytičky růží a parfém. Pořád stejný sex. Pořád žádná něha ani romantika. Žádná krásná témata při sklence vína. Žádné děti....

Byla na sebe rozzlobená za tyhle myšlenky a v duchu se Mirkovi omlouvala. Ale bylo ještě hůř.

5.

Další zachrápání ji probralo ze zamyšlení. Pohlédla na svého druhá s mírnou averzí. Nemohla si nevšimnout změn v jeho chování z poslední doby. Únava, roztržitost, zamyšlenost... Kdyby mu bylo šedesát, řekla by si, že stárne. Ale objevily se i náznaky, že před ní něco tají. Byly to maličkosti: náhle ukončený hovor, když vešla do místnosti, kvapně zaklapnutý notebook. Dokonce zjistila, že si začal zamykat pracovní kufřík. Když si Daniela poskládala tyto střípky dohromady, vyšlo jí, že její muž musí mít ženskou. Poprvé ji ta myšlenka téměř rozesmála. S přibývajícími indiciemi se ale stávala čím dál reálnější. Daniela z toho byla zcela zmatená. Při pohledu na spícího Mirka jí připadal tento fakt mimo její chápání. Mirek nikdy nesportoval, a jak se mohla několikrát přesvědčit, neměl k tomu ani vlohy. Tomu odpovídala jeho postava. Měl mírnou nadváhu a svaly pečlivě ukryté. Vlasy na temeni hlavy začínaly pomalu emigrovat. Poslední dobou se jí zdálo, že ani barvu v obličeji nemá moc zdravou. Ostatně byl stále zavřený v kanceláři nebo

v garáži, ve výrobní hale nebo ve své dílně. Letos nejeli ani na hory, vymluvil se, že potřebuje v práci dotáhnout nějaký projekt. Několikrát se dokonce omluvil i z tradiční partičky pokeru, což byla hra, kterou díky svému analytickému myšlení miloval. Všechno to navozovalo jednoznačný závěr: je v tom ženská. Jenže to okamžitě evokovalo další otázku: PROČ? Vždyť má snad všechno, co potřebuje! Atraktivní ženu, která netrpí migrénami, skvělou kuchařku, má naprostou volnost, finančně jsou na tom velice dobře, takže mohou cestovat, měnit destinace... Našel snad nějakou krásnější, nebo je to nějaká skalní rudá fanyнка?

Cítila, jak se jí zrychluje tep a do tváří stoupá červeň. Dopila svůj drink, přitáhla si župan a odešla do kuchyně. Uvařila si kávu a sedla si s ní na své oblíbené místo v zimní zahradě. Nastavila tvář slunečním paprskům, vdechovala vůni květin, bylinek i čerstvé kávy a snažila se odvést myšlenky od Mirka i jeho avantýry. Ještě by se její rozpoložení mohlo promítnout do její tvorby. Aby nedopadla jako Belmondo, coby spisovatel v Muži z Acapulca, který během okamžiku udělal ze svého hlavního hrdiny úplnou trosku.

Tato myšlenka ji pobavila, a dokonce se na její tváři objevil náznak úsměvu. Dopila kávu, zhluboka vydechla a řekla si v duchu: je to všechno blbost. Která ženská by vydržela poslouchat o pokroku v robotizaci, problémech s elektromobily, o objevu, se kterým přišla NASA? Někáká novodobá Eliška Junková? Nebo Dana Drábová? S úsměvem natrhala bylinky a začala připravovat večeři. Za chvíli kuchyně voněla tymiánem a bazalkou. Masové nudličky byly vynikající. Daniela původně neměla na jídlo ani pomyšlení, ale vůně byla tak lákavá, že neodolala. I Mirek snědl vše, co mu nandala, což poslední dobou nebyvalo pravidlem. Určitě jídá u té své mužatky, napadlo ji. Hned se ale v duchu okřikla: už toho nech. Vždyť se na něj podívej, na seladona!

Mirek vypil skleničku piva a těžce oddychoval. „Bylo to tak skvělé, že jsem se trochu přejedl. Cítím se jak březí vlk.“ No, trochu tak i vypadáš, pomyslela si Daniela.

Naplnila a zapnula myčku, nalila si od Mirka trochu piva a řekla: „Pojedu na pár dní k ségře. Potřebuju pár nových neotřelých nápadů od neteří!“

„Jo, jen jeď a pozdravuj je. Jel bych s tebou, ale máme v práci blázinec a chci něco natřít na zahradě, dokud je pěkné počasí,“ odpověděl Mirek.

Daniela si oblékla teplý dlouhý svetr a vyšla na zahradu. V přicházejícím soumraku si rozdělala ohýnek a hleděla do plamenů. To ji vždy uklidnilo a zlepšilo náladu. Snažila se zaplašit vtírající se myšlenky na Mirkovy výmluvy a na možnost, že mu vyklízí pole ke smilstvu. Že ho tím sama vhání do náruče té druhé...

Dost, žádná druhá není. Je to náhodou výborný nápad. Potřebuješ změnit prostředí a potřebuješ přijít na jiné myšlenky. O to už se ty dvě treperendy postarají.

6.

Vrata do zahrady byla otevřená. Daniela jimi projela na příjezdovou cestu a vypnula motor. Gábina vyšla z domu a vrhla se jí kolem krku.

„To je dost, ségra, že se taky objevíš! Holky se těšily, že nemohly usnout, ráno jsem je nemohla vzbudit a pak je dostat do školy. Určitě budou roztěkané, a jestli přinesou pětku, tak si to vypiješ...“ S úsměvem na rtech jí přidržela dveře a zavedla ji do pokoje pro hosty s dvěma kytičkami na stole. „Ty jsou od holek, osobně natrhané!“

V kuchyni voněla čerstvě uvařená káva a domácí štrúdl. Na ten se Daniela těšila, byl vždycky vynikající a ona sama ho tak nikdy neupekla.

„Předpokládám, že Petr je zcela výjimečně v práci!“

„Chtěl si vzít volno, ale ve fabrice mají nějakou havárii, nebo co, tak tam nahnali hasiče. To je pořád něco, vždyť to znáš. Hlavně ho ničí bouračky na silnicích a jejich následky. Lidi jezdí jako šílenci!“

Petr byl zástupcem velitele u Hasičského záchranného sboru. Daniela se divila, že při věčných směnách a mimořádných akcích dokázal zrekonstruovat tento domek. Nebyl tak velký a vybavený jako ten jejich, ale byl útulný a příjemný.

Daniela podezírala otce, že jim vybral jména záměrně, aby se rýmovala: Daniela a Gabriela. Kdyby se jim narodily další sestry, byla by to asi Michaela a pak Manuela? Když Gabča s Petrem čekali prvního potomka, pohrávali si s myšlenkou, že by jim obrátili jména. Kluk by byl Gabriel a holka Petra. Nakonec od toho ustoupili (co kdyby to nebylo děvče a chlapec) a holky se jmenují Ivana a Iveta. Aby měly stejný monogram.

Ačkoli si obě sestry volaly skoro každý den, stejně měly k probírání spoustu témat. Utulo je až bouchnutí vrátek a klapot dvou párů běžících nohou. Obě holky se vrhly tetě kolem krku a štěbetaly jedna přes druhou. Ivance bylo devět, zatímco Ivetka byla čerstvá školačka. Když ze sebe dostaly všechny nejdůležitější novinky a informace, šla s nimi Daniela udělat úkoly, čehož Gabča využila, aby snížila počet pracovních restů. Děkala účetní pro několik firem. Podle stavu její pracovny Daniela odhadovala, že je mezi nimi i Microsoft.

Když byly hotové s úkoly, dostala obě děvčata od Daniely trička s příšerkami, která byla zrovna trendy, a jejich nadšení neznalo mezí. Samozřejmě následovala módní přehlídka. Pak si hrály celé odpoledne, holky byly nadšené a Daniela se blaženě usmívala a užívala si chvíle, které jí byly odepřeny s vlastními dětmi. Když se do sytosti vyřádily, potichu se přesunuly do obývacího pokoje. Děvčata zasedla k televizi (podívej, teto, to je náhoda, zrovna dávají seriál s našimi příšerkami!) a Daniela šla připravit večeři. Gabča se objevila ve dveřích, když byla jídelna plná vůně a holčičky prostíraly stůl.

„Proč jste na mě nezačukaly, nějak jsem se zabrala do papírů... Ale je fajn, že jsi tady. Většinou toho s našimi princeznami moc neudělám,“ řekla Gabča.

Večeři stihl i Petr, a tak doma zavládla pravá rodinná pohoda. Děvčatům se samozřejmě nechťelo do postele. Nakonec svolila, ale

s tetou. „Budeš nám číst z tvojí knížky? O tom chroustovi, jak spadl do sirupu, to je legrace. Ten chroust je pěkné tululum!“

Když konečně usnuly, vrátila se Daniela do obývacího pokoje. Petr otevřel víno, Gabča zapálila svíčky a probírali život, práci, plány do budoucna. Když se Petr omluvil, že ráno vstává do práce, zjistila, že je už po půlnoci. Překvapilo ji, jak rychle čas utekl.

Stejně překvapená byla po probuzení, když zjistila, že je slunce vysoko na obloze. Deset pryč. To není možné! Nikdy problémy se spánkem neměla, ale poslední dobou nespala úplně dobře. Pořád se jí do mysli i do snů vkrádaly myšlenky na Mirkovo divné chování. Dnes spala jako dudek. Zřejmě tomu napomohla i čistá hlava.

V kuchyni měla připravenou snídani a cedulku: Nevař, odpočívej! Usmála se, zalila si čaj, pomalu snídala a zapisovala si postřehy a náměty ze včerejšího odpoledne. Vytočila Mirkovo číslo, ale bylo nedostupné. Okamžitě v ní začal hlodat červíček pochybností, ale rázně jej odbyla. Nebude si kazit pobyt nepodloženými úvahami. Uvařila si kávu a usadila se u stolu v zahradě. Nastavila tvář slunečním paprskům, vdechovala vůni květin a začala skládat básničku o jaru.

Odpoledne čekalo obě sestry překvapení. Školačky doprovázela paní ředitelka. V Gábině hrklo. Co mohly ty holky provést? Občas mívaly podařené nápady. Ale ředitelka její obavy rozptýlila, když se obrátila na Danielu.

„Děvčátka se pochlubila, že jste přijela na návštěvu. Chtěla jsem vás poprosit, zda byste zítra nemohla přijít do naší školy na krátkou besedu se školáky. Mohli bychom to pojmut i jako autorské čtení. Vaše knížky jsou stejně mezi našimi školáky velice populární!“

„Ano, teto, musíš přijít! My už jsme to spolužákům slíbily,“ volaly obě holky.

Daniela se ještě nevzpamatovala z překvapení. Snažila se namítat, že je to moc narychlo, nemá nic připravené, nemá ani své knížky. Ale ředitelka se jen usmívala. „Vaše knihy máme všechny, tak skvělá autorka se nemusí připravovat, tak na desátou, ano?“

Daniela se dívala za odcházející ředitelkou, holky tančily kolem stolu a Gábina přicházela z kuchyně se dvěma sklenicemi gin fizzu.

„Klid, ségra, to zvládneš! To jsou naše hvězdy a jejich nápady! Na podzim přišly s nápadem, že může školník školu podpálit a Petr ji přijede uhasit! Deváťáci jim pak koupili žvýkačky a lízátko a založili jejich fan klub!“

Další noc už Daniela tak tvrdě nespala. Ráno odmítla snídani a dala si jen kávu. Na sestřino naléhání nakonec vypila i vnučovaného panáka a musela uznat, že jí bylo o něco lépe. Stejně se ale při cestě do školy necítila vůbec dobře. Podobným akcím se vyhýbala, bránila se popularitě, odmítala rozhovory s publicisty. Ale neteře nemohla odmítnout. Snad to nebude moc velký průšvih.

Nakonec to bylo mnohem lepší, než se odvažovala doufat. Děti byly skvělé, vstřícné a spolupracující. Svojí aktivitou většinu programu vytvořily samy. Navíc její knížky opravdu znaly, což potvrzovaly líčením epizod, které měly nejraději. Dlouhý potlesk na konci vhehlal Daniele slzy do očí.

Ředitelka pozvala Danielu k sobě na kávu, kterou neodmítla. Potřebovala postupně snižovat hladinu adrenalinu. Ředitelka byla příjemná, vyptávala se Daniely na její tvorbu, na inspiraci, na její plány. Když dopíjely kávu, přišla znenadání s nabídkou. Aby zůstala na oběd a po něm ještě absolvovala besedu s žáky vyšších ročníků. Než stačila začít protestovat, sdělila jí ředitelka s nevinným úsměvem, že to již žákům oznámili. Daniela si uvědomila, že má opravdu hlad díky vynechané snídani, a tak se ani nevzmohla na pořádný odpor.

Jelikož si dávku nervozity a vzrušení odbyla již dopoledne, předstoupila před dospívající žáky klidná a uvolněná, což jí pomohlo navázat s nimi bezprostřední kontakt. Bylo to jiné než s těmi malými špunty, ale také příjemné. Pro většinu dětí šlo asi o první osobní setkání s někým „slavným“ a bylo na nich vidět, že si této možnosti váží. Měly spoustu dotazů, během odpovědí byly velice tiché a ukázněné, a dokonce se neobjevil ani jeden vtipálek či oportunist. Nakonec jim ani nevystačil vyhrazený čas a paní ředitelka

musela žákům slíbit, že setkání s Danielou bude mít v budoucnu pokračování. Opět se dočkala mohutného aplausu a dostala také krásnou kytici.

Cestou k domovu šly její neteře každá z jedné strany a tvářily se tak pyšně a potěšeně, že se Daniela musela smát.

Petrovi se podařilo uvolnit dřív z práce a právě roztápěl gril. Gabča chystala klobásy, maso a zeleninu na něj. Obě školačky se předháněly v líčení dopolední besedy a nezapomněly podotknout, že díky tetě nemají ale vůbec žádný úkol.

Daniela si opět zapnula mobil a zjistila, že má zmeškaný hovor od Mirka. Hned jej vytočila, ale telefon vyzváněl marně. Určitě něco kutí a mobil leží někde pohozený. Nebo usnul. On se ozve...

Bylo stále příjemné jarní počasí, slunce hřálo a z grilu se linuly libé vůně. Daniela prozradila holčičkám plán na sobotu: bazén, kino a zmrzlina. Nadšení obou neznalo mezí.

Odpoledne i večer proběhly v příjemné atmosféře. Holky brzy usnuly, přemoženy silou zážitků. Daniela si uvědomila, že se Mírek neozval, ale už to nechtěla řešit. Byla unavená jako kotě a usnula stejně rychle jako obě holky.

Ráno našla Mirkovu SMS. Omlouval se, že usnul a pak už nechtěl volat. Daniela se po snídani vrhla na zahrádku a pak připravila oběd, zatímco Gábina řešila DPH. Po obědě si povídaly u kávy a čekaly na školačky. Obě holky potom s Danielou plely záhonky a přitom jí sdělovaly, jak slavnými se staly po jejích včerejších besedách.

Konečně se ozval Mírek, ale jen zase oživil její pochybnosti. Ne-projevil žádnou radost, že ji slyší, doma všechno při starém, v práci také normální, kdy přijedeš, tak ahoj a pozdravuj... Holky ji rychle vytrhly z přemýšlení spoustou dotazů a ona za to byla vděčná.

Sobotu si spolu všichni užili, ale večer musel Petr do služby. Když školačky usnuly, seděly obě sestry v obýváku a Gabča se začala ptát na Mirka.

„Víš, že jsem nemohla pochopit, proč si moje krásná a talentovaná sestra s uměleckou duší bere toho tuctového technokrata.

Postupem času jsem zjistila, že je celkem fajn, moc šikovný, zručný, spolehlivý. I tak mě překvapuje, že jste spolu vydrželi takovou dobu, když jste rozdílní jako oheň a voda. Ale vidím, že máš starosti, a je mi jasné, že se týkají Mirka. O co jde? Už jsi ho dostala na to vyšetření? Přece nechceš zůstat bez dětí, když je tak miluješ!“

„Já sama nevím, co se děje. Nemám sílu posílat Mirka na vyšetření. Neřekla jsem mu ani, že já jsem byla a jsem v pořádku. Ale Mirek je poslední dobou divný, změnil své chování, zvyky. Dostala jsem podezření, že má ženskou a nemohu se ho zbavit.“

Gábina vyprskla smíchy.

„Promiň, ségra, ale to je představa více než komická. Ty chystáš nějakou žánrovou změnu? Musíš čtenáře bavit pozvolna, ne zařadit největší pecku hned na začátek!“

„No, já se tedy rozhodně nebvím. A ty změny jsou tak okaté, že to jiný důvod nemůže mít.“

„Tak to já se s tebou klidně vsadím o karton ginu, že Mirek ženskou nemá. A koukej mě průběžně informovat, abych se na výhru mohla včas připravit.“

„Ten karton ti ráda dám, tuhle sázku bych fakt nechtěla vyhrát.“

V neděli po obědě nastalo loučení. U holčiček samozřejmě došlo i na slzičky. Ale pomohly Daniele s kufrem k autu a mávaly, dokud její vůz nezmizel z dohledu. Daniela si uvědomila, že odjíždí nerada a že se domů netěší.

Po pár ujetých kilometrech se začala obloha zatahovat a brzy se objevily první kapky deště, který stále sílil. K němu se přidal nepříjemný vítr, který na přední okno lepil okvětní lístky ze stromů a keřů kolem silnice. Prudce se ochladilo a viditelnost byla mizerná. Danielina nálada korespondovala s počasím. Uvědomila si, že se domů netěší, a do mysli se jí neodbytně vkrádaly myšlenky